

εις Παρισίους, εις τὸ μέγαρον Δωβριών, ὁδὸς Ἰλλερὲν-Βερτέν».

— Διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης! εἶπεν ἡ Εὐγενία. Πράγμα διὰ τὸ ὅποιον θὰ ἔδιδα χιλιάκις τὴν ζωὴν μου!

Ἐντελής καὶ φοβερὰ καταστροφή!

Τὸ σκάφος ἐβυθίζετο ἄρδην ἐν μέσῳ τῷ ὠκεανῷ τῶν ἐλπίδων.

Πολλὰ γυναῖκες, ἐγκαταλείπονται ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ των χάριν ἀντιζήλου, φονεύουσιν αὐτὴν καὶ φεύγουσιν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, καταλήγουσαι εἰς τὸ ἰκρίωμα ἢ εἰς τὸν τάφον. Εἶνε δὲ ὄρατον τοῦτο βεβαίως καὶ ποιητικόν. Τὸ ἐλαττήριον τοῦ ἐγκλήματος εἶνε ὑψηλὸν καὶ βίαιον πάθος, ἐπιβάλλον εἰς τὴν ἀνθρώπινον διακαυσίτην.

— Ἄλλαι κλίνουσι τὴν κεφαλὴν καὶ ὑποφέρουσιν ἐν σιγῇ· διέρχονται δὲ οὕτω τὸν βίον ἐγκαρτεροῦσαι καὶ θνήσκουσαι, κλαίουσαι καὶ συγχωροῦσαι, προσευχόμεναι καὶ ἐνθυμούμεναι μέχρι τοῦ τελευταίου των στεναγμοῦ. Τοῦτο εἶνε ἔρωσ· ἔρωσ ἀληθῆς, ἔρωσ ἀγγέλων, ἔρωσ ὑπερήφανος, ζῶν καὶ θνήσκων ἐκ τῆς ὀδύνης του.

Τοιοῦτον δὲ ὑπῆρξε τὸ αἶσθημα τῆς Εὐγενίας μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἐπιστολῆς.

Ἔστρεψε τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν οὐρανόν, κ' ἐνθυμήθη τοὺς ὑστάτους τῆς μητρός της λόγους, ἧτις διὰ βλέματος μαντικῶ εἶχε διίδει τὸ μέλλον, ὡς διαβλέπουσιν αὐτὸ ἐνίοτε οἱ ἐπιθάνατοι. Εἶτα δέ, ἀναμνηστικὴ τοῦ προφητικῶ θανάτου καὶ τοῦ προφητικῶ βίου τῆς μητρός της, ἀνεμέτρησε δι' ἑνὸς βλέμματος ὅλην αὐτῆς τὴν μοῖραν καὶ εἶδεν, ὅτι οὐδὲν ἄλλο τῇ ἀπέμενε πλέον ἢ νὰ τανύσῃ τὰς πτέρυγας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ ζήσῃ ἐν προσευχῇ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀπελευθερώσεώς της.

— Ἡ μήτηρ μου εἶχε δίκαιον, εἶπε κλαίουσα. Ἡ μοῖρά μου εἶνε βράσανος καὶ θάνατος.

Βραδυπατοῦσα μετέβη ἀπὸ τοῦ κήπου εἰς τὴν αἴθουσαν. Δὲν διήλθε, παρὰ τὴν συνθήειάν της, τὸν διάδρομον· ἀλλ' ἀνεῦρε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἐξαδέλφου της ἐν τῇ γηραιᾷ ἐκείνῃ τεφρᾷ αἰθούσῃ, ἐν ἣ ἔκειτο πάντοτε ἐπὶ τῆς ἐστίας μικρὸν πινάκιον, ὅπερ μετεχειρίζετο κατὰ τὸ πρόγευμά της μετὰ τῆς ἐκ παιλαίας ἀργίλλου τῶν Σεβρῶν σακχαροδόχης.

[Ἐστία τοῦ τίλου.]

Ὁ κακὸς ἐκχύνει κατὰ τῶν ἄλλων τὸ ὀλιγώτερον μέρος τῆς χολῆς του καὶ τὸ ἀθηνέστερον. Τὸ πλεῖστον τῆς κακίας του μένει ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸν πνίγει.

MARTIS

Ἀπανταχοῦ σχεδὸν τῆς Ἑλλάδος ἐπικρατεῖ συνήθεια νὰ προσδένωσι ἄνω τοῦ καρποῦ τῆς ἀριστερᾶς ἢ καὶ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τῶν παιδίων κεκλωσμένα νημάτια ἐρυθρὰ καὶ λευκὰ. Ποιοῦσι δὲ τοῦτο διὰ τὰ μὴ τὰ πιάνη ἢ διὰ τὰ μὴ τὰ κάφη (τὰ μανρίση) ὁ ἥλιος, ὡς λέγουσι. Τὰ κλωσμάτια προσδένονται τῇ πρώτῃ τοῦ Μαρτίου, ἀποσπῶνται δὲ τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ αὐτοῦ μηνός, καὶ διὰ τοῦτο καλοῦνται κοινῶς Μάρτις.

Ἡ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐξάπλωσις τοῦ ἔθους τούτου τεκμηριοῖ τὴν παλαιότητα αὐτοῦ. Ἄν παραδεχθῶμεν τὴν ὑπὸ τῆς συμβολικῆς σχολῆς τῶν μυθολόγων προτεινομένην ἐρμηνείαν, ἐπειδὴ τὸ λευκὸν χρῶμα εἶνε κατ' αὐτὴν σύμβολον τοῦ πρωϊνοῦ καὶ ἐν γένει τοῦ ἀσθενεστεροῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου, τὸ δ' ἐρυθρὸν τοῦ μεσημβρινοῦ καύματος¹, ἔπεται ὅτι κατὰ τὸν ἐν ταῖς δεισιδαιμονίαις συχναῖς ἐφαρμοστόμενον νόμον τῆς ὁμοιοπαθείας, τὰ ἐρυθρὰ καὶ λευκὰ κλωσμάτια σκοποῦσι τὴν ἀπέλασιν παντὸς ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ θάλπουσ κακοῦ. Πάντως δὲ ἐθεωροῦντο ἀποτροπτικὰ τῶν δεινῶν, ὡς συναγομεν καὶ ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν ἐν μαγγανείαις, ἧς ποιοῦνται μνειὰν ἀρχαῖοί τινες συγγραφεῖς. Ὁ Ἀρτεμίδωρος ἐν τοῖς Ὀνειροκριτικοῖς (Α', 79) συσχετίζει τοὺς ποικίλους ἐρίων στεφάνους τῇ σκευῇ τῶν μαγισσῶν· ὁ Βιργίλιος ἐν τοῖς Βουκολικοῖς (VIII, 73 κε) ἀναφέρει πολυχρῶμους μίτους περιδενομένους τρεῖς περὶ εἰκόνα ἐρωμένου πρὸς σαγήνευσιν αὐτοῦ, καὶ ἀλλαγῇ ὑποτίθησι πρεσβύτιδα ἐνοῦσαν διὰ τριπλοῦ κόμβου τρεῖς πολυχρῶμους στήμονας πρὸς τέλεσιν φίλων². ὁ δὲ Πετρώνιος μνησται ὁμοίας μαγγανείας, τῆς περὶ τὸν τράχηλον δέσεως πολυχρῶμου στήμονος³.

Ἄλλὰ καὶ ῥητῶς ἀναφέρεται ὑπὸ βυζαντιακῶν συγγραφέων ἢ χρῆσις βεβαμμένων κλωσμάτων ὡς ἀποτροπαίων ἢ προβασκανίων. Ὁ τῆς ἐκκλησίας πατὴρ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει ἐπὶ λέξει ταῦτα: «Τί ἂν τις εἰποι τὰ »περίαπτα, καὶ τοὺς κώδωνας τοὺς τῆς χειρὸς ἐξηρητημένους καὶ τὸν κόκκινον στήμονα »καὶ τὰ ἄλλα τὰ πολλῆς ἀνοίας γέμοντα, δέον »μηδὲν ἕτερον τῷ παιδί περιτιθέειν ἄλλ' ἢ »τὴν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ φυλακὴν;»⁴. Ὁ δὲ σχο-

1. Βλ. Nork, Etym. myth. Real - Wörterbuch λ. Farbe, τ. II, σ. 14. Πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς γνώμης ταύτης φέρεται καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἰγίνῳ μῦθος (136) περὶ τοῦ μόσχου τοῦ Μίνω, τοῦ ἐναλλάσσοντος τρεῖς τῆς ἡμέρας χρῶμα, ἦτοι λευκὸν ἐρυθρὸν καὶ μέλαν, εἰκονίζοντος δὲ τὸν ἥλιον.

2. Vergil., Cir. 371.—βλ. καὶ Nemes., Ecl. IV.

3. Petron., Satyr. 131.

4. Ἰω. Χρυσ. εἰς Α' πρὸς Κορινθ. 12, 7 τ. I', σ. 125 ἔκδ. Παρίσ.